

nar suport a una revolta popular contra el xeic Al Sabah, que aconseguí fugir a l'Aràbia Saudita. No feia massa falta cap excusa.

Els iraquians mai han negat la seua ambició sobre Kuwait. De fet, el 1961 intentaren annexionar-se el país i si no ho aconseguiren fou gràcies a la presència de l'exèrcit britànic. Hussein, convençut que el seu país és la continuació de l'imperi mesopotàmic, ha repetit una vegada i una altra que aquella situació era insostenible i que Kuwait havia de retornar a

Iraq. El creixement econòmic dels kuwaitians era, a més, un mal exemple per a l'Iraq. Bagdad està fortament endeutada després de 10 anys de guerra contra l'Iran (una de les més brutals del segle) i de la guerra en el nord contra els nacionalistes kurds. Els iraquians inverteixen una gran part del seu pressupost en armes, que intenten aconseguir siga com siga (l'episodi del famós supercanó és molt significatiu).

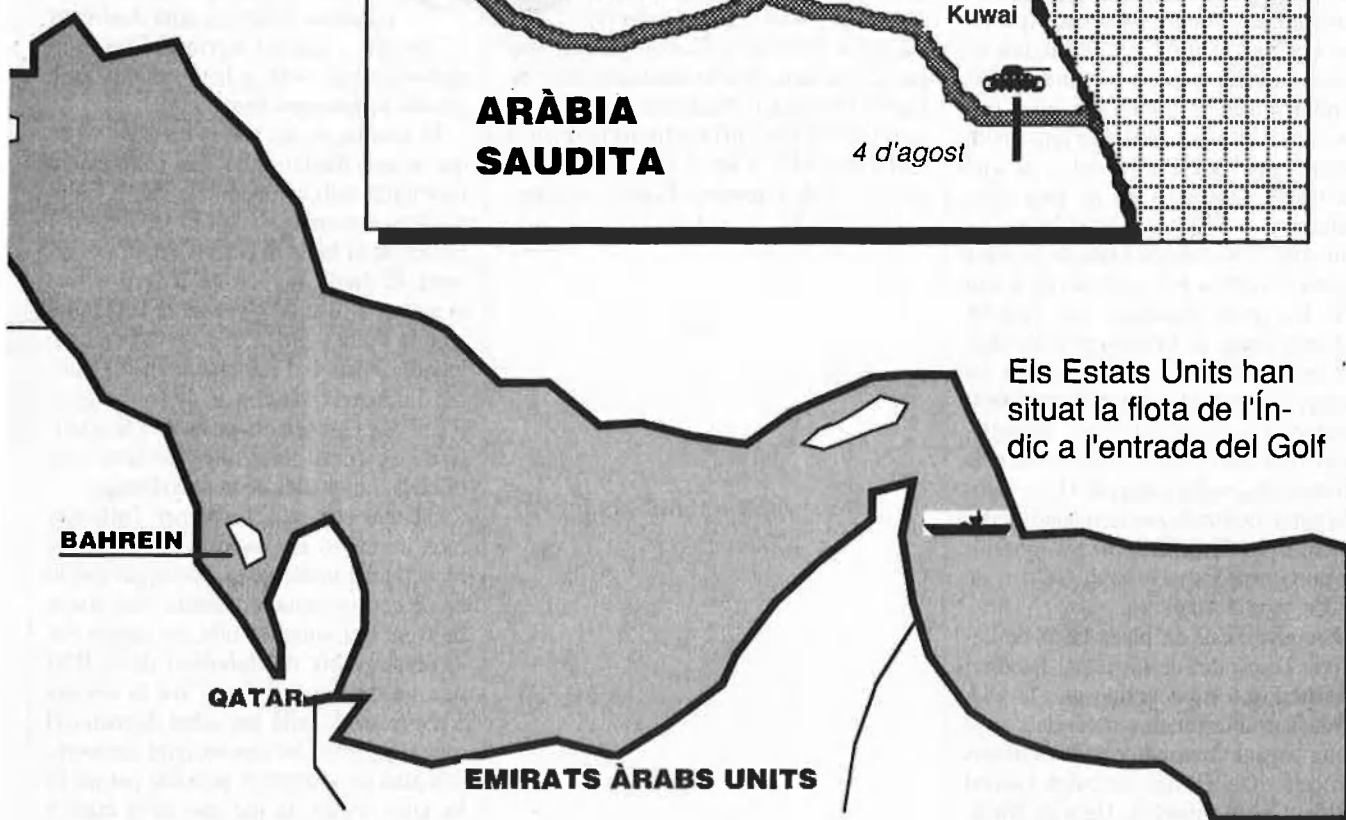
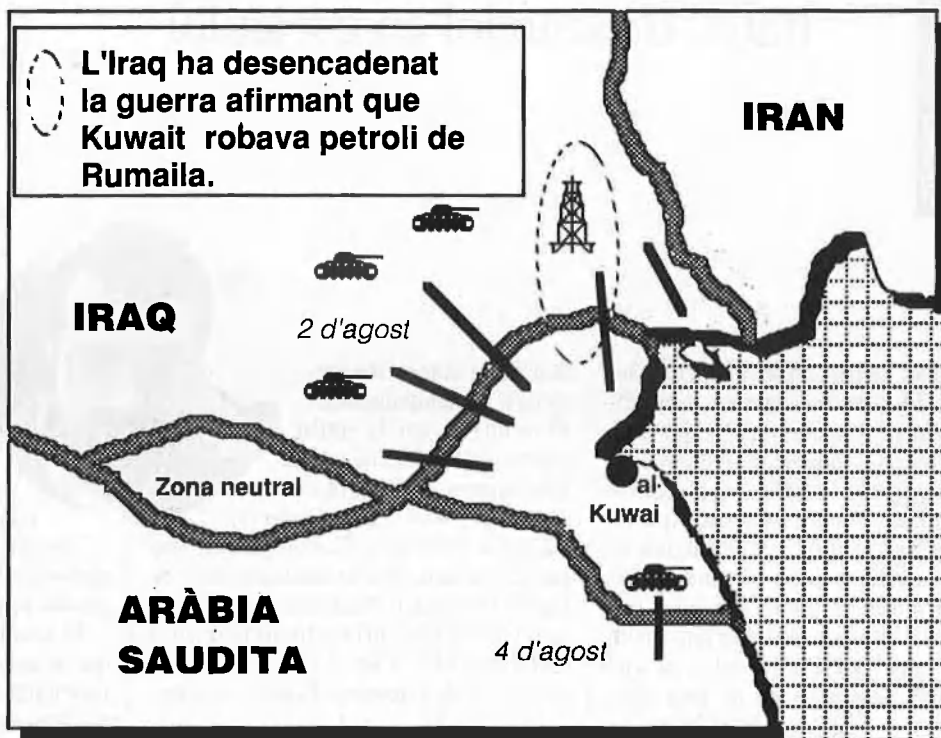
Per contra, Kuwait era, o és, un país que ha diversificat els seus ingressos, cons-

cients que el petroli no ho serà tot el dia de demà. Els kuwaitians tenen les majors reserves de petroli del món, en un territori tant petit com la província d'Alacant. Però en comptes de llançar-se a malbaratar-lo, els kuwaitians s'han assegurat que els durarà. Per això extrauen el mínim necessari. Els càlculs de l'OPEP són que el petroli kuwaitià no s'acabarà abans de 250 anys.

Per si calia, a més, Kuwait ha creat una extensa trama de negocis arreu del món, l'empresa abanderada dels quals és la fa-

IRAN

Iran ha patit durant 10 anys una guerra inacabable i brutal amb l'Iraq. I encara avui la pau entre els dos països és molt inestable. A Kuwait, el 20 per cent de la població és xiïta i diverses voltes Kuwait ha acusat Iran d'intents desestabilitzadors.

mosa Kuwait Investment Office (KIO). Els KIO han aconseguit una justa fama de compradors tenaços i de bons directius de les seues empreses. Ara el seu futur és ben boirós. Potser mai tornaran a tenir el seu petit país.

Kuwait, malgrat tot això, no era un país d'ensomni. Les tensions provocades per la guerra Iran-Iraq (que tenia lloc a menys de 200 quilòmetres de la capital) van portar l'emir a dissoldre els partits polítics, en part espantat pel creixent activisme de la minoria xiïta. Els últims me-

sos hi havia hagut manifestacions de protesta que provocaren més d'una riialla a occident: hi havia manifestant que arribava muntat en un Rolls i coordinava els grups des del telèfon del cotxe.

La història, el petroli i la discussió sobre el seu preu, que havia enfrontat Kuwait i Iraq fa unes setmanes en el si de l'OPEP, són algunes de les claus de la invasió.

Però la principal és l'afany de poder de Saddam Hussein. Hussein somnia que arribarà el dia en què ell encapçalarà tota la nació àrab, de l'Iraq al Marroc. No arri-

barà mai aquest dia, però ell no deixa d'intentar-ho. I per davant s'emportarà iranians, kurds, o kuwaitians. Per això, quan amenaçà els occidentals que no intervingueren, digué: "Faré de Kuwait una tomba si veniu". Ell sap que és capaç de fer-ho i potser també ho sabien els Estats Units, França i l'URSS, que poca cosa poden fer enmig del polvorí que s'ha obert de nou en el país del petroli, el complicat i incendiari Golf Pèrsic.

Vicent Partal